Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η ΑΝΝΟΥΛΑ ΤΟΥ SYDNEY

(Περίληψη προηγουμένου)

Ενώ ο Μαξιμίλιαν Κρουζ οδηγείται από τον βρετανό αξιωματικό σε ένα άγνωστο για αυτόν κόσμο, μέσα στα στενά σοκάκια της Αλεξάνδρειας, γεμάτα από ένα πολύχρωμο πλήθος με πραμάτειες, χωρίς να γνωρίζει ποιόν πρόκειται να συναντήσει, η κόρη του η Άννα, σε ένα άλλο σημείο της πόλης, ζει την ομορφιά μιας γαλάζιας θάλασσας με την χρυσή αμμουδιά, με την συντροφιά μιας βρετανίδας λοχαγού που την συνοδεύει.

Ας δούμε την συνέχεια της ιστορίας

Η νεαρή κοπέλα, νιώθει το νερό να την δροσίζει και να της χαϊδεύει το κορμί. Κάθε φορά που ένα μικρό κύμα χτυπούσε ελαφρά πάνω της, βρέχοντας τα μακριά μαλλιά της, άφηνε κάτι φωνούλες ενθουσιασμού, λέγοντας:

- Τι υπέροχη και ζεστή που είναι η θάλασσα. Θα ήθελα να μείνω όλη την ημέρα μου εδώ. Κάνει πολλή ζέστη στο ξενοδοχείο που μένουμε και ας είναι δίπλα το λιμάνι.

Η βρετανίδα λοχαγός, Μαίρη Γκριν, της χαμογελούσε και χαιρόταν για την ευτυχία αυτού του νεαρού κοριτσιού που για πρώτη φορά κολυμπούσε σε θάλασσα.

Όμως αυτό που παρατήρησαν και οι δύο τους, ήταν ότι γύρω τους μέσα στο νερό και στα ρηχά όπου στέκονταν, άρχισαν να φτάνουν ολοένα και πιο κοντά νεαροί κολυμβητές, που φανερά έδειχναν ότι ήθελαν να τις πλησιάσουν και να μιλήσουν μαζί τους.

Ήταν όλοι τους βρετανοί στρατιώτες που υπηρετούσαν στις βάσεις, και όντας εκτός υπηρεσίας, απολάμβαναν και αυτοί την θάλασσα.

Η Μαίρη Γκριν ήταν όμως σε υπηρεσία με εντολή του αξιωματικού της, να ψυχαγωγήσει την Άννα αλλά και να την προστατεύσει.

Βλέποντας τους νεαρούς συμπατριώτες να πλησιάζουν ολοένα και περισσότερο είπε στην Άννα:

- Να βγούμε λίγο έξω να κάτσουμε στην άμμο και έκανε στροφή. Η Άννα τίναξε τα μακριά μαύρα μαλλιά της και την ακολούθησε.

Έκατσαν στην άμμο και έβλεπαν γύρω τους.

Η Μαίρη Γκριν το περίμενε πως θα συμβεί. Όλοι εκείνοι οι νεαροί που ήταν στο νερό έβγαιναν ένας-ένας και ξάπλωναν στην άμμο σε πολλή κοντινή απόστασή από τις δύο κοπέλες.

Η Μαίρη Γκριν δεν ήταν πρώτη φορά που ερχόταν στην παραλία αυτή του Σάτμπυ. Είτε μόνη είτε με συντροφιά και άλλων βρετανίδων που υπηρετούσαν και εκείνες.

Όμως δεν είχε παρατηρήσει τόσο «συνωστισμό».

Ήταν φανερό πως όλοι εκείνοι οι συμπατριώτες της νεαροί στρατιώτες είχαν στόχο να φλερτάρουν την Άννα.

Το είχε παραδεχθεί η Μαίρη Γκριν, όχι χωρίς κάποια ζήλεια, ότι η Άννα είχε υπέροχο κορμί και ήταν πολύ όμορφη.

Εξάλλου οι Άγγλοι στρατιώτες είχαν αντιληφθεί από τα ξεφωνητά και τις κουβεντούλες που έκανε η όμορφη νεαρή με τα μακριά μαύρα μαλλιά ότι δεν ήταν Αγγλίδα.

Η προφορά της ήταν πολλή διαφορετική.

Άραγε από ποια χώρα ήταν;

Το μυστήριο καθώς και η ομορφιά της Άννας τους γοήτευαν.

Όμως η Μαίρη Γκριν ήταν σε υπηρεσία και είχε ρητή εντολή να ψυχαγωγήσει μεν την Άννα, αλλά να προσέξει να μη την φέρει σε επαφή με άλλα άτομα.

Τόσο η Άννα όσο και ο πατέρας της, Μαξιμίλιαν Κρουζ ήταν προστατευόμενοι του βρετανικού στρατού.

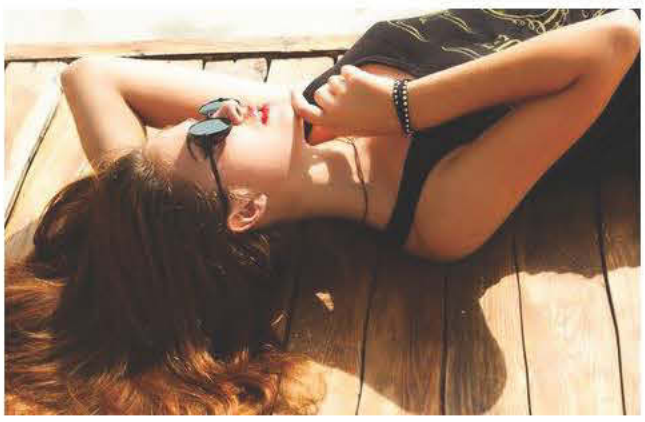

Η Άννα αγνοούσε φυσικά όλα αυτά, για αυτό και στα χαμόγελα των νεαρών ανταποκρινόταν και εκείνη με ένα ελαφρό χαμόγελο χώνοντας τα δάχτυλά της στα όμορφα μαλλιά της και γέροντας ελαφρά το κεφαλάκι της.

Η Μαίρη Γκριν έπρεπε να αποφασίσει.

Θα έπαιρνε την Άννα και να φύγουν ή να έμενε αφήνοντας τους νέους να την φλερτάρουν. Εξάλλου έδειχνε καθαρά ότι η Άννα το διασκεδάζει.

Είχε περάσει τόσα τους τελευταίους μήνες ακολουθώντας τον πατέρα της, στην φυγή από το Βερολίνο, που τώρα ασφαλής σε ένα ξένο μέρος πολύ μακριά από την Ευρώπη, ένιωθε ελεύθερη και ασφαλής να χαμογελάσει στα αγόρια. Δεν φοβόταν. Είχε δίπλα της την Μαίρη Γκριν να την προστατεύσει.

Οι νεαροί ξεθαρρεύτηκαν. Εξάλλου και η Άννα δεν έδειξε ότι ήταν αδιάφορη.

Δύο από αυτούς σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και πλησίασαν τις δύο κοπέλες. Ο ένας πήρε το θάρρος και κάθισε δίπλα στην Άννα λέγοντας:

-Γειά σας δεσποινίς. Ονομάζομαι Μάικ.

Τότε η Μαίρη Γκριν αντέδρασε.

Σηκώθηκε απότομα και τράβηξε μαζί της και την Άννα, και αποτείνομενη στους νεαρούς είπε όσο αυστηρά μπορούσε:

- Ονομάζομαι Μαίρη Γκριν είμαι λοχαγός και βρίσκομαι σε υπηρεσία. Σας διατάζω να σηκωθείτε αμέσως και να φύγετε. Διαφορετικά θα κάνω αναφορά.

Οι δύο στρατιώτες χωρίς να πουν λέξη σηκώθηκαν και απομακρύνθηκαν. Οι άλλοι που βρίσκονταν σε μικρή απόσταση έκαναν και αυτοί στροφή και γύρισαν στην θάλασσα.

Η Άννα παρακολουθούσε την αντίδραση της Μαίρη Γκριν έκπληκτη.

Δεν περίμενε αυτή την αυστηρή αντίδραση της λοχαγού.

- Μήπως έκανα κάτι που δεν έπρεπε; ρώτησε απορημένα η Άννα, όταν έμειναν μόνες.
- Όχι δεσποινίς εσύ δεν έκανες τίποτε. Οι στρατιώτες παρενόχλησαν.
- Δεν με παρενόχλησαν είπε με κάποια αφέλεια η Άννα.

Ήθελε να προσθέσει στην Μαίρη Γκριν, ότι στο Βερολίνο ο πατέρας της, στις μεγάλες δεξιώσεις που έκανε σπίτι τους της επέτρεπε να συνομιλεί με τους νεαρούς αξιωματικούς με τις γκρίζες σιδερωμένες στολές.

Όμως δεν το είπε. Τότε ήταν αλλιώς.

Άρχισε να συνειδητοποιεί η Άννα ότι τα πάντα έχουν πλέον αλλάξει. Η εποχή της παντοδυναμίας του πατέρα της, και οι λαμπερές μέρες στο Βερολίνο έχουν οριστικά εκλείψει διαπαντός.

Η Μαίρη Γκριν παρατήρησε την μικρή ταραχή της Άννας καθώς τα χεράκια της τα έφερνε αμήχανα πάνω στα μαλάκια, στο πρόσωπο, στο κορμί, μη ξέροντας που να τα ακουμπήσει.

Η Μαίρη Γκριν της έπιασε το ένα χέρι λέγοντας:

- Πάμε στην λέσχη δίπλα για φαγητό.

Ναι πολλή καλή ιδέα είπε η Άννα. Πείνασα.

.....

Οι δύο τους βρήκαν ένα τραπέζι στην βεράντα της λέσχης που έβλεπε την θάλασσα.

Παράγγειλαν ψάρι στην σχάρα, σαλάτα και μπύρα.

Η Μαίρη Γκριν στην ήσυχη ατμόσφαιρα της λέσχης προσπάθησε να πλησιάσει περισσότερο την Άννα και να της εξηγήσει ορισμένα πράγματα, που στόχο είχαν την προστασία και την ασφάλεια της.

Η Άννα την άκουγε με προσοχή. Άρχισε να εμπιστεύεται την Μαίρη Γκριν. Καταλάβαινε ότι προσπαθούσε να την προστατεύσει, και ό κόσμος γύρω δεν έπρεπε να τον θεωρεί τόσο φιλικό.

- Πρόσεχε Άννα τον καθένα που θα σε πλησιάζει. Άλλαξε οριστικά η ζωή σου όσο και εκείνη του πατέρα σου.

Η Άννα την άκουγε με προσοχή, καθώς η Μαίρη Γκριν χωρίς να προσπαθήσει να την τρομοκρατήσει, ήθελε να την αφυπνίσει από τον παλιό ανέμελο ψεύτικο κόσμο που ζούσε στο Βερολίνο και να προσγειώσει στην πραγματικότητα.

- Πίστεψε με Μαίρη Γκριν δεν γνωρίζω τίποτε για τον πόλεμο. Κανείς δεν μου μίλησε για αυτό στο Βερολίνο. Ζούσα σε ένα άλλο κόσμο.
- Το ξέρω Άννα. Ποτέ δεν έμαθες την πικρή αλήθεια.
- Για αυτό και είναι καιρός να μάθεις να προστατεύεις τον εαυτό σου. Κινδυνεύει η ζωή σου για εγκλήματα που έκαναν άλλοι και όχι εσύ.
- Και ο πατέρας μου; Ρώτησε απορημένα η Άννα.

Ο πατέρας σου γνωρίζει την πραγματικότητα. Ίσως σου μιλήσει αργότερα.

.....

Καθώς η Άννα και η Μαίρη Γκριν μιλούσαν στην λέσχη, τρώγοντας το φρέσκο ψάρι τους, ο Μαξιμίλιαν Κρουζ έμπαινε με τον βρετανό αξιωματικό στην πιο περίεργη κάμαρη που αντίκρυσε ποτέ του. Το μέρος βρισκόταν στην καρδιά του «Σούκ ελ Κιμπίρ»,(το μεγάλο παζάρι), στην πιο μυστηριώδη περιοχή εκείνης της εποχής της Αλεξάνδρειας.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Εφημερίδα
Ο ΚΟΣΜΟΣ
Τώρα και στο facebook